

— Поразенико, защо обади че мѣсѣж пексемедъ?

Но Генко съ гордо съзнание на своето мъжко достойнство не удостои жена си съ никакъвъ отговоръ, а храбро се втурнѣ въ другата соба и замѣтнѣ вратата хубаво. Като тури тая прѣграда между своя грѣбъ и чехълтъ на жена си, той протестира извително:

— Удари сега ако можешъ!... Азъ съмъ твой мъжъ и ти ми си жена!... Удрий сега да те видѣ!

Но кака Гинка го вече не чуваше. Тя бѣше излѣзла на дворѣтъ, защото баща ѝ бѣше излѣзълъ на улицата сърдитъ и растреперанъ.

Когато стигнѣ у тѣхъ си, той се бѣше твърдѣ заморилъ. Той изминѣ двора, като пѣшкеше обезсиленъ и сѣднѣ на първото стѣпало на стѣлбата, която отиваше на горния катъ.

Чорбаджи Юрданъ страшно бѣше възмутенъ. Истина, макаръ и дълго врѣме затворенъ въ кѣщи, но и до неговитѣ уши бѣ стигнало нѣщо. Тайната за едно близко възстание бѣше станѣла ефтина и бѣхъ ж чули даже и глухитѣ. То се готвѣше нѣкъдѣ къдѣ Панагюрище, задъ гори и планини, както бѣше разбралъ Юрданъ, и слѣдователно огнѣтъ бѣше далечъ отъ неговата черга. Сега, отъ пернатата си дѣщеря, той разбра, че дори и Бѣла-Черква се е запушила. — Какво правѣтъ турцитѣ, джанъмъ? Слѣпи ли сѣ, глухи ли сѣ, та не сѣщатъ, че се копае лѣхъмъ подъ царщината? думаше си той.

Отъ дѣсната му страна се чухъ дѣтински гласове. Тѣ излязяхъ изъ едно прозорче, малко по-високо отъ главата му, изъ което влазише видѣло въ килерчето. Юрданъ стана да се искачи по стѣлбитѣ. На третото стѣпало, той машинално се спрѣ и погледнѣ въ прозорчето, Тогава той видѣ, че и двамата му маловъзрастни сина, отъ които голѣмиятъ имаше едвамъ тринайсѣтъ години, стояхъ прѣдъ огнището, пълно съ жерава, и вършехъ нѣщо тамъ. Тѣ